

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WINNAARS EN VERLIEZERS

toneelspel in zes scènes

door

1880

Rudy Geldhof

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2009
Nr.1530

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **WINNAARS EN VERLIEZERS** op te voeren moet de naam van auteur **RUDY GELDHOF** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2009/220/11
ISBN 978-90-385-10590

© 2009 Toneelfonds J. Janssens/Rudy Geldhof
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 2 heren)

SIMONNE , 45 jaar, nogal verwaarloosd uiterlijk.

JOHN, vooraan de 20.

ALEXANDER, een oud man, buur van Simonne.

ELS, zestien jaar, dochter van Simonne's werkgever.

DECOR

De woonkamer van het afgelegen landelijk huisje van Simonne. Drie deuren: voordeur, een deur naar de voutekamer (slaapkamer) en een deur naar de keuken. Verder een kelderluik. Een tafel, drie stoelen, een kast, een canapé. In een hoek: een naaimachine, rekken en kartonnen dozen waarin dweilen, handdoeken en plastic zakken gestapeld zijn. Aan de wand: een spiegel en een rekje waarop een ouderwets radiotoestel. Op een opvallende centrale plaats: een haak in de muur, waaraan een fluitje hangt.

6 scènes. Pauze na de derde scène.

Scène 1

(Terwijl het publiek plaatsneemt, is Simonne aan het werk aan haar naaimachine. Ze stikt handdoeken of dweilen. Buiten een lampje dat haar naaimachine verlicht is de kamer donker. Simonne draagt een schort. Haar ogen zijn niet te best. Ook al draagt ze een bril, ze moet zich enorm concentreren op haar naaiwerk. Als het publiek heeft plaatsgenomen staat ze op, neemt het fluitje, doet de voordeur open en fluit driemaal. Ze hangt het fluitje terug en gaat nog even door met haar naaiwerk, tot het beëindigd is. Ze legt het resultaat van haar arbeid netjes aan de kant en maakt meer licht. Ze zet een andere bril op, doet haar schort uit en plaatst een jeneverkruijk, twee glazen en een teerlingbak op de tafel. Dan gaat ze het licht boven de naaimachine uitdoen. Ze merkt niet dat de voordeur zachtjes geopend wordt. Het hoofd van Alexander verschijnt. Hij kucht op een grappige manier)

SIMONNE : *(Schrikt op, lacht dan)* Alexander! Ge zoudt een mens doen verschieten, gij.

ALEXANDER : *(Komt binnen)* Verschieten! Ge fluit me, dat ik moet komen. En als ik kom, verschiet ge.

SIMONNE : Ge zijt hier zo rap. Hebt ge gelopen?

ALEXANDER : Lopen, ik? Wilt ge me dood? Nee, ik wist toch dat ge me zoudt fluiten. Het is woensdagavond. Ik was al op weg. *(Hij bemerkt de jeneverfles en de teerlingbak)* Ha! Ik zie het al, ge hebt me niet geroepen voor een karwei.

SIMONNE : Natuurlijk niet. Het is woensdagavond, teerlingavond.

ALEXANDER : Ge durft. Ik ben van plan om mijn schade van verleden week eens fameus in te halen. Hier zie! Ik heb voldoende munitie mee deze keer. *(Hij legt een stapeltje bankbiljetten van twintig op tafel)*

SIMONNE : Ik ook, ik heb voldoende munitie. *(Ze wijst naar de jeneverfles)* Bedien u maar.

ALEXANDER : Haha, zei de ongeduldige bruidegom, We doen het snel, ge vraagt er om. *(Hij schenkt in)* Voilà. Voor de derde leeftijd een boordevolle en voor de middelbare een vliesje. Zoals gewoonlijk.

SIMONNE : Ja, ja. Dat is genoeg. Ge weet dat ik er niet tegen kan. *(Ze gaat biljetten*

van twintig halen uit een lade, die ze laat open staan. Ze legt de biljetten op tafel)

ALEXANDER : *(Gaat zitten)* Zo voel ik me een echte Belg, zie, een Oude Belg, drank en spel en tekort schietend bij de vrouwen. Enfin, de laatste twintig jaar toch. Komt van de ouderdom denk ik, of van de drank...

SIMONNE : *(Vriendelijk)* Alexander! *(Ze maakt het drinkgebaar)* Ge hebt weeral uw best gedaan hè, vandaag.

ALEXANDER : Dus, niets te vrezen. Alles verloopt in eer en deugd. Drank en spel!
(Hij drinkt zijn glas leeg)

SIMONNE : Eh... nog eentje?

ALEXANDER : Bah, ja. Zoals de ongeduldige bruidegom zei... de rest kent ge.

SIMONNE : *(Schenkt hem in)* Ge zijt in vorm, hè.

ALEXANDER : Zoals altijd, Simonne, zoals altijd. Waar ik van dit soort lekkere smeerolie aangeboden krijg, verkoop ik in ruil gezelligheid. Tja, ik heb anders niet veel reden om in vorm te zijn.

SIMONNE : Waarom niet?

ALEXANDER : Ach, is zonder belang. Het is die dochter van me, die met die beenhouwer getrouwd is in de stad, ge kent haar. Dat gezaag! Ze zegt dat ik te oud ben om alleen te wonen. Ik zou bij haar mijn intrek moeten nemen. Ja, om mijn botten af te draaien zeker, zodat zij een leerjongen kunnen uitsparen. Ik zie me al, het vlees rondvoeren naar haar chique klanten, op zo 'n bromfiets met een mand...

SIMONNE : Met zo 'n helm op uw kop.

ALEXANDER : Ja, daar zou ik niet te oud voor zijn.

SIMONNE : Ze kan u toch niet verplichten.

ALEXANDER : Ze zit toch ferm te zagen. Maar dat gaat toch niet. Wat zouden ze hier in 't dorp doen, zonder mij. Wie zou al hun karweitjes opknappen. Hier een haag scheren, daar een kapot hekken herstellen. En hier laatst, ik heb uw naaimachine nog gerepareerd. Zo ben ik, ik bied hulp waar ze mij vragen.

SIMONNE : Hier zijt ge altijd welkom.

ALEXANDER : Bij u, ja. Maar er zijn anderen. Gisteren, in het café, daar beweerden ze dat ik voor ieder uur dat ik werk een fles korte drank wil. Pff, soms laat ik me

betalen met drank, dat is waar, en dan? Een stielman, wat vraagt dat niet tegenwoordig? Vierhonderd, vijfhonderd frank per uur. Minimum! Als ze mij met een fles betalen, kost hen dat tweehonderd frank, maximum! Meestal is 't van die goedkope, 150, 125 frank de fles, daar moet ik een ganse namiddag voor werken. Maar hier, hier is 't qualité de luxe. Niets te klagen. En charmant gezelschap, in eer en deugd. Simonne, op uw gezondheid. *(Ze klinken)*

SIMONNE : Gezondheid.

ALEXANDER : Ge weet, Simonne, nu ge hier alleen zit, nu dat uw man weer weg is, hebt ge hulp nodig, *(Hij wijst naar het fluitje)* ge moet maar roepen.

SIMONNE : *(Met een fijn lachje)* Natuurlijk, Alexander, natuurlijk.

ALEXANDER : Ge moet daar niet mee lachen. Een alleenstaande vrouw, en ge woont zo afgelegen hier... Weet ge wat er laatst in de gazet stond? *(Hij praat beschaafder nu)* Alleenwonende oude dame overvallen door dievenbende. Schedel ingeslagen. Buit 150 frank. Te verdelen onder de drie bendeleden. Elk vijftig frank. Ja, ja.

SIMONNE : Ik ben geen dame.

ALEXANDER : En niet oud ook. Ik bedoel... maar ge hebt wel een spaarpotje, zoals iedereen. Elk vijftig frank. Ja, ja. Ge ziet, ze gaan niet duur, de alleenstaande vrouwen, tegenwoordig.

SIMONNE : Misschien, als ik seffens uw geld afdroog, ben ik wel rijk.

ALEXANDER : Lach maar. Verleden week is er in Frankrijk iemand gevonden, met een opengesneden keel, van hier tot daar, en ik ga u zeggen...

SIMONNE : Frankrijk, Frankrijk, dat is ver van hier. Zouden we niet beter spelen, in plaats van griezilverhalen te vertellen.

ALEXANDER : Goed, ik zwijg al. Gij levert de drank, gij zijt de baas. Ik bedoel maar, Simonne, ik ben wel oud, maar ik ben een man. Komt ge ooit in moeilijkheden, als vrouw, als uw man terugkomt bijvoorbeeld, en hij herbegint weer, dan ben ik altijd bereid u te helpen. Niet dat ik het zou kunnen halen tegen zijn spierbundels, maar...

SIMONNE : Dat is vriendelijk, Alexander. Kom, we gaan spelen. Oh, er is geen krijt meer. *(Ze gaat krijt halen)*

ALEXANDER : *(Kijkt haar na)* Hebt ge verder nog iets gehoord van hem?

SIMONNE : Van wie?

ALEXANDER : Van uw man, Arie.

SIMONNE : Nee, sedert hij weg is, niets, geen brief, niets.

ALEXANDER : Ah, zoals altijd, zijn gewone doen. Salut en de kost en ge ziet me terug als Pasen op een dinsdag valt. Hij zit zeker weer in Brussel, het seizoen doen?

SIMONNE : In Brussel, aan de kust, wie kan het weten? Zet nu uw streepjes maar.

ALEXANDER : Misschien, misschien zit hij al weer in de bak?

SIMONNE : In de gevangenis? Dan zouden ze me toch verwittigen. Doe me een plezier, Alexander, en zwijg over hem. Hoe langer hij wegblijft, hoe liever ik het heb.

ALEXANDER : Daar kan ik inkomen. Een man die slaat, dat...

SIMONNE : Juist. Spelen we nu.

ALEXANDER : Ja. Wie begint? *(Hij werpt)* 64.

SIMONNE : *(Werpt)* 62.

ALEXANDER : Ik begin. Spijtig. Opgaandersgeluk is meestal van korte duur. Maar wacht. *(Hij schudt de teerlingen, spuwt er op)* Is toegelaten, hè.

SIMONNE : Ja, maar niet zeuren.

ALEXANDER : Nee, deze keer niet, beloofd. Daar, 105. Ik bluff. *(Hij veegt een streep uit)*

SIMONNE : Bluffen met 105?

ALEXANDER : Altijd. 105 in één worp? Bluffen. Altijd.

SIMONNE : *(Werpt)* Ja, te weinig.

ALEXANDER : Ziet ge wel. *(Hij veegt nog een streep uit)* Geen geluk in de liefde, is geluk in 't spel. Als dat beginnersgeluk maar blijft voortduren tot we stoppen, dan zult ge me niet horen klagen.

SIMONNE : *(Heeft geworpen)* 70. Te weinig. *(Ze werpt nog eens)* 162. Dat is genoeg.

ALEXANDER : Dat denkt ge maar. *(Hij werpt)* Zand! Zand! Oh! Oh! *(Hij veegt al zijn strepen met één veeg uit)* Beginnersgeluk, wat zeg ik! Hoerengeluk! Dat heb ik. Als dat zo voortgaat! Kom, veertig frank. *(Hij neemt twee briefjes van twintig van Simonne)* En een proefje van de bronnen van Spa. *(Hij schenkt zich in)*

SIMONNE : *(Ineens)* Ssst.

ALEXANDER : Wat is er?

SIMONNE : Ik denk... dat ik iemand hoor aan de achterdeur.

ALEXANDER : Is ze op slot?

(Simonne knikt. Ze luistert)

Wie kan dat nu zijn? Arie?

SIMONNE : Nee, dat kan niet.

ALEXANDER : Waarom niet?

SIMONNE : Die zou toch niet langs de achterdeur sluipen. *(Quasi nonchalant, ongeruster dan ze wil laten merken)* Ik ga die toch ook maar sluiten. Ze moeten maar kloppen. *(Ze begeeft zich naar de voordeur. Deze vliegt open)*

JOHN : *(Komt binnen. Lederen jekker, modieuze bril met zeer donkere glazen, valies in de hand. Zijn gedrag getuigt van een grote onzekerheid, die hij - niet altijd met succes - weet te verbergen achter een zelfverzekerde, hautaine houding. Hij overschouwt snel de kamer, bemerkt Simonne en Alexander. Deze trekt zich voorzichtig terug achter de tafel)* Eh... ik ben hier toch bij Arie, Arie Lejeune?

SIMONNE : *(Automatisch)* Ja...

JOHN : Is hij er niet?

SIMONNE : Nee.

JOHN : Nee? Waar is hij dan?

SIMONNE : Ik weet het niet.

JOHN : Hoezo, ge weet het niet. *(Hij bekijkt haar scherp)* Gij moet Simonne zijn, zijn vrouw, dan weet ge toch waar uw man is.

SIMONNE : *(Herpakt zich)* Ik ken u niet. Wie zijt gij, zijt ge van de politie?

JOHN : *(Smalend)* Van de politie! Ik! Luister, ik ben hier voor Arie, waar is hij?

SIMONNE : Ik zeg u dat ik het niet weet. Hij is vertrokken, een maand geleden. Ik weet niet naar waar. Ik heb niets meer gehoord van hem. Wie zijt gij?

JOHN : Hij is vertrokken! Dat kan niet. Heeft hij geen bericht gelaten voor mij?

SIMONNE : Nee. Ik weet niet eens wie ge zijt.

ALEXANDER : Jongmens, *(Hij spreekt een soort beschaafd)* de dame vraagt u beleefd dat ge u bekend zou maken, en aangezien ge niet van de politie zijt...

JOHN : Shut up, you.

(Alexander deinst terug)

SIMONNE : Wat moet ge van Arie? Verklaar u toch eens nader.

JOHN : Ik heb iets te bespreken met hem. Hij is er niet. Dus bespreek ik het met u. Onder vier ogen. *(Indringend)* Kan dat? Thanks. Vooruit, cowboy, spring op uw paard en wegwezen, op een drafje. Dit is een privéaangelegenheid.

(Alexander bekijkt Simonne, die na een aarzeling teken doet dat hij beter weggaat)

(Tot Alexander) Is dat van u? *(Hij neemt de bankbiljetten van Alexander van de tafel, bekijkt ze spottend en overhandigt ze hem)*

ALEXANDER : *(Steekt ze op zak. Hij is bang en hoogst verwonderd dat Simonne zich zomaar laat doen van de indringer. Fluisterend, terwijl hij langs haar loopt)* Is dit wel verstandig van u? Eh... ik spring morgen eens binnen

(Simonne knikt)

JOHN : Spring nu maar op uw paard, cowboy. *(Hij houdt de deur voor hem open)*

ALEXANDER : Cowboy, cowboy, ge ziet nie goed zeker, gij met uw zonnebril. *(Tot Simonne)* Ge weet, als er iets is... *(Hij maakt het fluitgebaar en gaat snel naar buiten)*

JOHN : *(Doet de deur dicht)* Wie is dat, dat stuk folklore?

SIMONNE : Gewoon, een gebuur, Alexander.

JOHN : *(Werpt ondertussen een blik in de andere kamers)* Alexander! Oh, die. *(Spottend lachje)* Arie heeft me verteld over hem. Alexander, de moderne dorpsidioot, de klusjesman, die u een fluitje cadeau gedaan heeft, en...

SIMONNE : *(Ineens kordaat)* Ik vind niet dat ge het recht hebt om rond te neuzen in mijn kamers, wie ge ook zijt.

JOHN : Ga zitten. *(Hij doet zijn zonnebril af)* Luister nu eens goed. We gaan niet verder rond de pot draaien. Uw man en ik, wij hebben samen in de gevangenis

gezeten. Wij hebben vier maanden dezelfde cel gedeeld. Hij is vrijgekomen een maand geleden. Ik ben vrij van vandaag. Wij hebben een afspraak, Arie en ik. Hier. Nu. Waar is hij?

SIMONNE : Ge hebt gezeten met hem. In dezelfde cel.

JOHN : Ja, waar is hij?

SIMONNE : Luister jongen, Met de beste wil van de wereld, ik weet het niet. Drie, vier weken geleden is hij vertrokken, zonder te zeggen naar waar. Hij doet dat zo dikwijls. Hij is altijd zo geweest. Hij is bijna nooit thuis.

JOHN : Dat weet ik, ja. Maar we hebben een duidelijke afspraak, hier, nu.

SIMONNE : Wat kan ik u meer zeggen. Ik weet niet waar hij is. Ik kan u niet helpen.
(*Ze staat op*)

JOHN : (*Laat zich op een stoel zakken*) Heeft... heeft hij nooit gesproken over me? John, John de Playboy, zo noemden ze me daar. (*Simonne schudt het hoofd*) Heeft hij geen berichtje gelaten? Ergens een contactadres?

SIMONNE : Nee.

JOHN : (*Springt ineens op*) Wat was dat? Dat lawaai.

SIMONNE : Weet ik niet. Alexander die weggaat? Het hekken?

JOHN : Hoelang is hij weg? Vier weken? Ge moet toch een idee hebben waar hij kan zijn.

SIMONNE : Meestal, meestal doet hij ergens het seizoen, als buitenwipper in een privéclub of in dancings...

JOHN : Waar? Waar?

SIMONNE : Aan de kust, in Brussel. Ik heb hem iets horen mompelen over het buitenland. Wie weet dat?

JOHN : Godverdomme! (*Ineens*) Hij heeft een revolver, met knaldemper, een Lüger of een Browning... dat weet ge toch?

SIMONNE : Eh, ja...

JOHN : Heeft hij die mee?

SIMONNE : Ik weet net niet. Ik denk het wel.

JOHN : Dan... dan is hij misschien op iets uit. Eerst wat provisie gaan opdoen, alvorens wij samen... Shit, het kan niet dat hij onze afspraak vergeten is. Hij komt vast wel, morgen al, of vandaag nog. Ik ken hem, hij kan me niet vergeten zijn.

Godverdomme, Arie! (*Hij herpakt zich*) Oké, ik wacht hier op hem. Er zal niets anders opzitten. Ge zult mij zolang moeten logeren.

SIMONNE : Maar... dat kunt ge toch niet eisen...

JOHN : Maar ik eis dat niet. Ik ben hier uitgenodigd door uw man. Die afspraak met hem, dat is dringend. Ik wacht hier op hem.

SIMONNE : Wat is er wel zo dringend aan?

JOHN : (*Uit de hoogte*) Ha! In onze cel, hoe moet ik dat zeggen, daar hebben wij zo samen wat toekomstplannen gesmeed. Ge weet waarom uw man zat? Wegens een... tegenslagje bij zijn laatste... inbraak. Wel, wij zijn van plan om in de toekomst als duo samen te werken zonder dat soort tegenslagjes, als ge me begrijpt...

SIMONNE : Mijn man zat niet wegens inbraak. Hij zat omdat hij als buitenwipper van zo 'n privéclub iemand een blauw oog geslagen had, en die iemand was toevallig een politiemans in burger. Daarom, om één van zijn domme vechtpartijtjes heeft hij gezeten.

JOHN : Haha! Arie heeft me ingelicht. Ik weet dat hij u altijd dat soort smoesjes wijsmaakt. Mijn vrouw, die is simpel, die weet bijna van niets, zei hij altijd, en ik houd haar dan ook simpel.

SIMONNE : Simpel...

JOHN : Zei hij altijd, ja.

SIMONNE : Mijn man is dus een inbreker, volgens u, een soort... gangster.

JOHN : Een inbreker? Kijk, dit wil ik wel kwijt. Hij is een naam. In het milieu, in ons milieu is hij een naam, een begrip. Arie, de Woeste.

SIMONNE : Oh. Neem dat het zo is, is het niet wat gevaarlijk om dat hier zomaar rond te bazuinen?

JOHN : Och, waar bazuin ik het rond? Hier. Gij legt hem toch nooit een stro in de weg. Ge zijt veel te bang voor hem. Niet zo?

SIMONNE : Jaja... (*Na een korte poos*) Waarvoor hebt gij gezeten?

JOHN : Ik? (*Hij zwijgt er liever over, hij heeft gezeten om een bagatel*) Ik heb een dubbele moord gepleegd... koning Boudewijn en Fabiola.

SIMONNE : Ge moet het mij niet zeggen.

JOHN : Ben ik ook niet direct van plan.

SIMONNE : Hebt ge lang gezeten?

JOHN : Dat is een betere vraag. (*Hij rammelt het af*) Eerst het weeshuis. Dan de verbeteringsgestichten, een stuk of drie. Dit nu was mijn eerste serieuze, volwassen gevangenis. Vijf maanden, waarvan vier in een cel met uw man. Ze hadden mij geen betere opleiding kunnen geven. Arie, iedereen ging opzij voor hem, de cipiers het eerst. Als wij samen door de gang liepen, Arie met zijn paar schouders en die prachtige snor van hem, ha, ik moest van niemand bang zijn met zo 'n celgenoot. En, wij hadden er de tijd om een paar plannetjes te maken. Wacht tot hij terug is, dan gaan wij samen...

SIMONNE : Jaja, gij tweeën samen. Ge doet maar. Maar ge begrijpt, ge moet mij daarbuiten laten. Ge kunt hier niet blijven. Geef mij uw adres, dan zal Arie u wel schrijven als hij terug is. En verder...

JOHN : (*Schreeuwt, slaat met zijn vuist op tafel*) En verder houdt ge uw smoel, ik heb geen adres, dit is hier mijn adres. Ik heb besloten dat dit hier mijn adres is tot Arie terug is. En als John iets besloten heeft, verandert niemand daar iets aan, zeker niet zo 'n loser als gij.

SIMONNE : (*Is teruggedeinsd*) Loezer?

JOHN : Ziet ge, zo moet ge aangepakt worden, eens op tafel slaan, ik weet het van Arie. Arie heeft me over u ingelicht. Ik weet alles over u.

SIMONNE : Alles? Dat is veel.

JOHN : Niet te veel voor mij. Eens nagaan? Uw ouders waren leerlooiers, ge zijt van hen weggelopen voor Arie, toen ge zestien waart, een wilde schoonheid.

SIMONNE : Dank u.

JOHN : Maar later zijt ge simpel geworden...

SIMONNE : Jaja, dat wisten we al.

JOHN : Het zat in de familie, zegt Arie.

SIMONNE : Tiens, in het dorp vertellen ze dat ik suf geworden ben van de slagen die ik jarenlang heb moeten incasseren van Arie.

JOHN : Arie is bijna nooit thuis en gij komt aan de kost met naaiwerk. Uw ogen zijn slecht, ge hebt drie brillen. Klopt?

SIMONNE : Ja...

JOHN : Ge leeft gierig. Aan eten geeft ge geen geld uit. Ge houdt kiekens, konijnen, een

groentetuin. Haha... de echte boerenbuiten. Een aardig spaarpotje hebt ge ook.
(*Hij neemt haar stapeltje bankbiljetten in zijn hand*)

SIMONNE : (*Neemt ze hem af*) Als gij het zegt...

JOHN : En ge hebt een hekel aan de hobby van Arie: boksen. (*Ineens*) Waar is het dat hij traint? Waar staan zijn spullen?

SIMONNE : In het schuurtje.

JOHN : Ha, dat ga ik even bekijken. Waar is dat schuurtje? Daar? (*Hij wijst naar buiten. Simonne knikt. Hij gaat naar buiten*)

(*Simonne schiet onverwacht in actie. Ze stopt het geld in de lade, sluit ze en zet de teerlingbak, de fles jenever en de glazen weg. Ze is erg ongerust. Even twijfelt ze of ze de voordeur zal op slot doen, maar ze durft het niet*)

(*Komt op met twee bokshandschoenen om zijn hals. In de hand heeft hij een gebitbeschermer en boksbeugels. Hij doet de boksbeugels aan*) Maar dit, vertel eens, waarom heeft hij zijn boksbeugels niet meegenomen? Hij heeft ze altijd mee, vertelde hij me.

SIMONNE : Oh, dat? Hij heeft er meerdere.

JOHN : Ah. (*Hij steekt nu de gebitsbeschermer in zijn mond en schaduwbokst. Hij neemt de gebitsbeschermer uit zijn mond*) Ziet ge. In de cel, daar heeft hij me al een en ander geleerd. Ziet ge. Haha... (*Ineens*) Wat is dat?

SIMONNE : Niets. De deur van de schuur? Ge zijt ergens bang voor, gij. Zenuwachtig...

JOHN : Bang? Nee, op mijn hoede. Iemand die leeft zoals ik, moet voortdurend op zijn hoede zijn. (*Hij doet de deur op slot*) Maar hier ben ik veilig. Bij Arie. Ha! (*Hij kijkt rond*) Het is me hier anders wel het stenen tijdperk. Bezie me dat. Ik wist niet dat het zo erg zou zijn. Arie had het me meer beschreven als een... goed ingerichte fermette. Hij had het over een open haard.

SIMONNE : Arie, die vertelt veel.

JOHN : (*Schenkt geen aandacht aan haar opmerking*) Oké. Waar staat uw bed? Daar?

SIMONNE : Eh... Waarom?

JOHN : Oh, oh. Ge denkt toch niet dat ik met u onder de wol ga kruipen. Haha. Ik heb

in maanden geen vrouw gehad. Wat ik nu zou nodig hebben is een vrouw, een stoot! Bah, zelfs dat niet, ze noemen mij de Playboy, maar er is niemand die zo makkelijk zonder kan als ik.

SIMONNE : Ah zo.

JOHN : Juist omdat ik een playboy ben. Cool, meester van mezelf. Vrouwen, daar moogt ge niet de slaaf van worden, dat is iets waar ge u alleen mee bezig houdt, als ge ze daarna beter kunt gebruiken. Ik slaap dus hier, in de zetel. Daarbij, al had gij nu al de rijpe dingen van Sofia Loren toen ze twintig was, dan nog zou ik niets durven beginnen met u. Arie, dat is een vreselijk jaloers beest.

SIMONNE : Oh ja?

JOHN : Mijn jenevers en mijn vrouw, zei hij altijd, hoe slecht ze ook smaken, daar moeten ze afblijven, daar heb ik mijn lippen aan gezet. Van drank gesproken, schenk me eens een pilsje in.

SIMONNE : Ik heb nooit bier in huis.

JOHN : Wat hebt ge dan wel?

SIMONNE : Jenever.

JOHN : Ik kan dat niet ruiken, jenever.

SIMONNE : Arie, die...

JOHN : ... kon dat wel. Soms een fles per dag, zonder er last van te hebben, ik weet het wel. Morgen haalt ge me een bak pils. En sigaretten. Zonder filter. *(Hij steekt een sigaret op)* En verder, is er een radio? *(Hij bemerkt het ouderwets toestel)* Ja. Werkt dat wel?

SIMONNE : Jaja...

JOHN : Haal me een deken. Morgen wekt ge me voor het nieuws van zeven uur. Verstaan? Vooruit, een deken.

(Simonne gaat een deken halen, in de voutekamer)

En voor de rest: als iemand vraagt wie ik ben, zeg dan dat ik een student ben, een familielid van uw man. Verstaan? En die cowboy, die Alexander, die moet hier niet te dikwijls meer komen. Hij werkt op mijn systeem met zijn oud vel.

Het is hier zo al pittoresk genoeg. God! Wat een achterlijke toestand is dit hier. Verwondert me niks, dat Arie hele dagen uithuizig is. *(Ondertussen installeert hij zich: hij hangt zijn lederen jekker op een stoel naast de canapé. Daarnaast plaatst hij zijn koffer. Hij gaat languit op de canapé liggen)* Godverdomde Arie, klootzak! Waarom is die hier nu niet. Een maand lang heb ik de dagen zitten aftellen...

SIMONNE : Uw schoenen.

JOHN : Die houd ik aan. Zet de radio aan en geef me dan toch maar zo 'n slok van Aries jenever. Vooruit.

(Simonne gehoorzaamt, ze stelt de radio af op een programma met belcanto)

Iets met meer kloten, zoek verder. Ja, dat is het. *(Er is een stevige instrumentale jazz hoorbaar)* Haha, de jaren dertig, zoals in de oude films op de tv in het gesticht: deukhoeden, gestreepte pakken, Cadillac's en blondines met decolletés tot hun navel... De Maffia, het Syndicaat...

SIMONNE : *(Zet de muziek heel zacht. John kijkt op)* Luister, jongen. Ge kunt hier één nacht blijven, maar als Arie er morgen niet is, dan zult ge moeten...

JOHN : Ophoepelen. Is het dat?

SIMONNE : Ja...

JOHN : Goed. Dat bespreken we morgen wel. Ge kunt gaan slapen nu. De muziek! Zachtjes, dat ik kan slapen.

SIMONNE : *(Aarzelt nog even)* Goeienacht.

JOHN : Oké, see you tomorrow, nice dreams...

(Simonne gaat af naar de voutekamer)

(Gaat nog even op in de viriele muziek. Hij haalt een muntstuk uit zijn zak dat hij voortdurend omhoog werpt om het telkens met de kopzijde op de rug van zijn hand te laten neerkomen. Het lukt hem niet. Hij wordt overmand door een gevoel van onmacht) Arie, verdomde lafaard, waarom zijt ge hier niet? Waar zou die nu godverdomme uithangen, Arie, smeerlap, son of a bitch...